

igga ühhele kes usjub, ni hästi Juhda-
mehhele eäsite fui fa Krefamehhele, fest
Jummal a öigus ilmutakse sell esamma
kes usjut usko, nenda fui kirjotud on:
kes usjut öige on peab ella ma.

Siu piddas luggia finni fui üks, kelle süddam-
mest wärrin läbbi käib. Ja nenda se olli fa.
Se on raske tunnistada, kas se wiikha wöi väaggi
waldne immetellemine olli. Sejuggune luggu, olgo
ta mis wärki tähhes, ei wiibind kauaks, omma
mokke pingutades, omma otsaessist suggo wollides,
läks ta luggedes, sunni ülle fest-ö eddasi. Wi-
maks panni ta ramato follo ja läks maggama.

* * *

Teisel öhtul istus uskmata Juut jälle laua äres
ja lahti löedud Piibel olli ta ees. Temma wiikha-
waen polnud mitte wähhenend, agga üks sallaja
tundmine ajos tedda siiski ennese tahtmisse wasto
pühha kirja luggema. Ta olli fui wöitleja, kes
üht waensast, sedda ta wiikab, ennese wasto wälja
kutsund, ja kellest ta waast wöidedes ta rammo
ning tarfuse pärrast öppib luggu piddama ehk füll
fa weel ifka kibbe wiikha luggupiddamise sessis on.
Nönda haffas temma wöitsemist ifka jälle ueste
peale. Ratte olli alles luggia süddame peal.
Üksi se kõigewäggewam Jummal wöis sedda sealt
peast ärrawötta. Küll same kuulda, kas ta sedda
teeb.

Jälle teine öhto. Weel itta waene Judi süddames
pölles tigge wöitsemise himno. Se näitis, fui
olleks ta wöitsemises ennesele hawa janud. Temma
raudridel olli üks somus mahhalangend, ja sealt
läbbi olli Jummal a sõnna kahheterrane möel tun-
gind ja tedda hawanud. Ta näust paistisid mölles-
mad, ni hästi wallo fui wiikha wälja. Ta pöras
sööst tagasi fui se, kes füll isse täieste posse ärra-
wöidetud, agga wiikhane, et ta hawatud ja tagasi
pelletud olli. Weel olli paks solmetordne satte ta
süddame ees.

Se olleks üselsiga, sellest kõnneseda, kuidas Juut
sel kombel üks öhto teise järrel ille fest-ö Piiblit
lugges ja omma süddames töe tunnistuse wasto
wöistles; kuida temma waen selle wasto ei tahtnud
järrele anda; fui saggedast siunamised süddant
täitsid, mis ta agga suure waewaga wöis waigis-
tada; kuidas ta wahhest järsko istme peast ülles-
kargas ja süggarves mötlemises toas eddasti ja
tagasi läis, otsego olleks ta piisut aega ennese
wöitsemisest tahtnud hingata, kartes, sedda jälle
peagi ettewötta. Ommeti sai fa wahhete wahhel
waikne taasane waim wöimust ta sille. Agga
siiski jai weel pimmeduse fatte ta süddame peale.

Mitto päwa ja näddalat läksid sel kombel möda.
Regi ei teadnud eggia wöind möista sesuggust
wöitsemist. Ni pea, fui Lewi toast ärraläks, panni
ta Piibli holega jälle ramato-kappi ja fa usje
lusko, ehk füll wötti usje jai.